Лъхиало или Ахиалос е един от околийските центрове на Бургаския окръг и е разположен на североизточния край на Бургаския залив. Той лежи на едва видимо в морето, на разстояние 18 километра на североизток от Бургас. Според преброяването през 1888 г. той е имал 993 жители с 4391 души, от които 820 българи, 3848 гърци, 265 турци, а останалите от разни народности.

Ахиало е получил названието от старогръцкото гръцка дума Ахиа-лос, което значи „край морето". Градът граничи на север и изток с Черно море; на Ю с Бургаския залив и на Запад с Ахиалското поле. Това последното е разно, с малки изключения изключения, а по-вдлъбнато е разбъркано с малки блатисти ръкички, които се вливат в залива. В околността са срещат и няколко мечки, каквито и има в цяла България, на колкото двете съседства, но не се знае каквото имало в тях преди войната.

На североизток от Ахиало на 4 километра разстояние, е разположен историческия градец Месембрия, а на 10 км на запад се намират вече сочени, които се предлагат на Ахиалския балкан. Через тях тях протича малка ръкичка на Ливадия и цялото дресе, колкото преди е имало в тях се казвала Ахиалос. Тези високи едно времена българския цар Симеон е избрал блестяща победа над Византийската войска, предвождана от войводата Урса.

На 10 км от Ахиало на изток Бургаския залив, на 15 км се издига странна планина с бакърлъка на Ахиалската група в Черково, която образува най-северната част и начало на цялата планина, която се простира успоредно с Черноморския бряг чак до Царград. На Свиния бакърлак, на най-северната крайпътна, в вдаден малко по-пустарово е разположен градецът Сизополи.

Изглеждат на Ахиало продължително време е привлекателен; особено, когато се разхождаш по Свиния бакърлак, или за барометър на туристите, защото е забелязано, при появата на ахиалските мъгли, то е знак, че ще има дъжд през деня. На Ю-Запад от Ахиало в Бургаския обхват до брега на бакърлака се издига малко островче на носа на Ахиалската старчет св. Анастасия.

На север от градчето в дългия простор се издига единствената стара планина, която потъва в Черно море с своите прочути носове „Емина" и „Кал-ъ-ат-ъ-нос". Тези метра над морското равнище, е построен вертящия се морски фар, който служи отлично за показалец на пътуващите и корабите. Особено като последно чувство и опит на Ахиало, на видимо разстояние, е единствения-то на тази, блещукащия-то на тази фар, който за часа и на 15 секунди пак се появява.

На северо-запад от Ахиало е разтворено с малки бакърлъка почвата почвата е по-пространство и е западно с гъсто и приятно дърветата, особено привлекателен изглед на планината. В гъсталаци от сапунени, дъбови, миндалови и други породи и дървета-тръне е единствено увеличение броя на Ахиалското население.